

Divina Vindecare

Numărul 23
Noiembrie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorocți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Convertirea lui John Wesley	Pag. 3
2. Natura neprihănirii	Pag. 5
3. Viața lui Hristos în mine	Pag. 12
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 8-a	Pag. 13

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Convertirea lui John Wesley

John Wesley, 24 mai 1738

În timpul primilor zece ani din viața mea am fost, în mod strict, educat și cu grijă învățat că pot fi mântuit numai „prin ascultare totală, adică prin păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu”; am fost, în mod perseverent, învățat ce înseamnă aceste porunci și am primit cu bucurie acele învățături referitoare la ascultarea exterioară și deseori m-am gândit la ele. Dar, tot ce mi s-a spus despre ascultarea interioară sau sfințire, nu am înțeles, nici nu îmi amintesc. Așa că eram la fel de ignorant despre adevărul înțeles al Legii, cum eram despre Evanghelia lui Hristos.

Următorii șase sau șapte ani au fost petrecuți la școală, unde, departe de restricțiile părinților, am fost mult mai neglijent decât înainte, chiar și în ceea ce privește datoriile exterioare și aproape în mod continuu vinovat de păcate exterioare despre care știam că sunt păcate, chiar dacă era posibil să nu fie văzute de ochii lumii. Cu toate acestea, citeam în continuare Scriptura, îmi spuneam rugăciunile, dimineața și seara. Și speram acum să fiu mântuit prin faptul că:

- a. nu eram la fel de rău ca alți oameni;
- b. încă aveam o atitudine bună în ceea ce privește religia;
- c. citeam Biblia, mergeam la biserică și îmi spuneam rugăciunile.

Apoi, m-am dus la Universitate pentru cinci ani. Continuam să îmi spun rugăciunile, atât în public, cât și în particular, citeam mai departe Scriptura, alte cărți de religie, în special comentarii ale Noului Testament. Făceam toate acestea în timp ce eu nu aveam nici cea mai mică idee despre ce înseamnă sfințirea interioară. Am continuat așa din obicei, în cea mai mare parte foarte mulțumit, într-un păcat cunoscut sau altul: este adevărat că, uneori, mă opream și aveam lupte scurte, mai ales înainte și după sfânta împărtășanie, la care trebuia să particip de trei ori pe an. Nu știu prin ce speram să fiu mântuit în acea vreme, deoarece eu păcătuiaam continuu împotriva puținei lumini pe care o aveam. Singura speranță pe care o aveam era că, dacă m-aș pocăi acum sau atunci, ar fi suficient.

Când aveam douăzeci și doi de ani, tatăl meu m-a încurajat să devin pastor. În același timp, providența lui Dumnezeu m-a condus la cartea lui Kempis, numită „Modelul creștin”. Am început să văd că adevărata religie își avea locul în inimă și că legea lui Dumnezeu se extindea la toate gândurile, cuvintele și acțiunile. Eram foarte mâniat pe Kempis, pentru că era prea strict. Totuși, în mod frecvent am avut multă mângâiere citind această carte. În același timp, m-am întâlnit cu un prieten religios pe care nu îl avusesem niciodată înainte și am început să îmi schimb conversația și m-am hotărât să duc o viață nouă. Am pus deoparte o oră sau două în fiecare zi pentru rugăciune și studiu, luam împărtășania în fiecare săptămână. Am vegheat asupra tuturor păcatelor, fie în cuvânt, fie în faptă. Am început să țintesc și să mă rog pentru sfințenie interioară. Așa că, acum, „făcând atât de mult și trăind o viață atât de bună”, nu aveam nicio îndoială în mintea mea că eram un creștin bun.

Curând, după ce m-am mutat la un alt Colegiu, am luat o hotărâre de care fusesem convins mai înainte că este de cea mai mare importanță, și anume, să renunț de îndată la prietenii mei lumești. Am început să văd din ce în ce mai mult valoarea timpului. M-am aplecat mai mult asupra studiului. Am vegheat mai atent asupra păcatelor reale; am sfătuit pe alții să fie religioși, în conformitate cu ideea religiei proprii mele vieți. Dar, atunci, am întâlnit unele cărți de William Law, numite „Desăvârșirea creștină” și „Chemarea serioasă”. Chiar dacă am fost supărat pe multe părți ale cărților, m-au convins totuși mai mult decât oricând de înălțimea, lungimea și adâncimea nespusă a legii lui Dumnezeu. Lumina a inundat cu atâta putere sufletul meu, încât orice lucru a apărut într-o lumină nouă. Am strigat la El după ajutor și m-am hotărât, ca niciodată înainte, să nu amân timpul de a-L asculta, fiind convins că, prin străduința mea continuă de a păzi toată legea Sa, interioară și exterioară, cu toată puterea, voi fi acceptat înaintea Lui și că eram acceptat chiar și atunci într-o stare de mântuire.

În 1730, am început să vizitez închisorile, săracii și bolnavii din oraș și să fac orice altă faptă bună pe care puteam pentru trupurile și sufletele oamenilor, fie prin prezența mea, fie prin pușinii mei bani. Cu această țintă în minte, am dat la o parte toate excesele și multe lucruri care sunt numite necesități ale vieții. Curând, am devenit obiectul comentariilor disprețuitoare pentru ce făceam și mă bucuram că numele meu era denunțat ca rău. Următoarea primăvară am început să postesc miercurea și vinerea, așa cum obișnuiau să facă în biserica veche; nu gustam niciun fel de mâncare până după-amiază. Și acum nu mai știam cu ce să continui. Mă luptam cu perseverență împotriva oricărui păcat. Nu m-am dat înapoi de la nicio negare de sine dacă eram sigur că este potrivit legii. În public și în particular, foloseam toate mijloacele harului disponibile pentru fiecare ocazie. Nu am omis nicio ocazie să fac bine: din acest motiv am avut de suferit. Dar, știam că toate acestea nu sunt nimic dacă nu sunt direcționate către sfințenia interioară. În consecință, imaginea lui Dumnezeu era ținta mea în toate, făcând voia Lui, nu a mea. Însă, după ce am continuat câțiva ani în acest fel, m-am crezut aproape de moarte și mi-am dat seama că toate acestea nu mi-au adus nicio mângâiere sau siguranță de acceptare din partea lui Dumnezeu. Când am descoperit aceasta, am fost foarte surprins, neimaginându-mi că, în tot acest timp, eu construiam pe nisip, fără să iau în considerare că „nimeni nu poate pune o altă temelie, decât cea care este pusă” de Dumnezeu „adică Hristos Isus”.

La scurt timp, un om profund m-a convins mai mult de ceea ce eram deja convins, și anume că faptele exterioare nu sunt nimic. Am vorbit de câteva ori și el m-a învățat cum să urmăresc sfințirea interioară sau o unire a sufletului cu Dumnezeu. La acel timp, am primit învățăturile ca pe cuvintele lui Dumnezeu, dar acum, gândindu-mă în urmă, trebuie să menționez două lucruri negative:

- a vorbit atât de puternic împotriva încrederii în faptele exterioare, încât m-a descurajat să nu le mai fac deloc;
- a recomandat rugăciunea mentală și exerciții similare ca pe cele mai eficiente mijloace de a purifica sufletul și a-l uni cu Hristos.

În realitate, acestea erau ca faptele mele de a vizita bolnavii sau a-i îmbrăca pe cei goi; iar unirea pe care o urmăream cu Dumnezeu era, de fapt, propria mea neprihănire, la fel ca orice alt lucru din cele pe care le făcusem înainte. În această nouă cale de a mă încrede în faptele mele și în neprihănirea mea, mă târam cu greutate, fără să găsesc vreo mângâiere sau ajutor în ele, până când am plecat din Anglia. Pe bord, eram totuși încă activ în fapte exterioare, când l-a plăcut lui Dumnezeu să îmi dea douăzeci și șapte de frați moravieni drept companie, care s-au străduit să îmi arate „o cale mult mai minunată”. La început nu am înțeles-o. Eram prea învățat și prea înțelept încât mi se părea nebunie. Am continuat să predic și să mă încred în acea neprihănire prin care niciun om nu va fi îndreptățit.

Tot timpul cât am stat la Savannah mi-l petreceam astfel, fiind ignorant de neprihănirea lui Hristos care, printr-o credință vie în ea, aduce mântuire „fiecăruia care crede”. Căutam să îmi întemeiez propria neprihănire și așa lucram în foc în toate zilele mele. Acum eram, într-adevăr, „sub lege”. Știam că „legea” lui Dumnezeu este „spirituală”, am consimțit că era „bună”. Da, „m-am desfătat în ea după omul dinăuntru”. Totuși, eu eram „carnal, vândut sub păcat”. În fiecare zi eram obligat să strig: „Ce fac, nu vreau; căci ce vreau, nu fac; ci ce urăsc, aceasta fac. Voința este într-adevăr prezentă cu mine: dar cum să împlinesc ce este bine, nu găsesc”.

În această stare josnică, nenorocită de robie față de păcat, mă luptam cu adevărat în mod continuu, dar fără să biruiesc. Înainte de asta, serveam păcatului de bună voie; acum era neintenționat, dar îl slujeam. Cădeam, mă ridicam și cădeam din nou. Uneori eram biruit și în greutate; uneori biruiam și eram bucuros. Exact așa cum, în condiția mea timpurie, gustasem puțin din teroarea legii, la fel acum gustam din mângâierile Evangheliei. În timpul acestei lupte între natură și har, care a continuat timp de zece ani, am avut multe perioade remarcabile când mă întorceam la rugăciune, în special când eram în necaz, am avut momente reale de mângâiere, care într-adevăr sunt o previziune a vieții de credință. Dar eram încă „sub lege”, nu „sub har” (starea în care trăiesc și mor majoritatea celor care sunt numiți creștini). Căci eu doar mă luptam cu păcatul, nu eram liber de el. Nici nu aveam mărturia Spiritului cu spiritul meu și într-adevăr, nici nu era posibil, căci eu „am căutat-o nu prin credință, ci prin faptele legii”.

La întoarcerea mea în Anglia, ianuarie 1738, fiind în pericol de moarte și foarte stingherit din cauza aceasta, am fost ferm convins că motivul dificultății era necredința și că a obține o credință adevărată, vie era „singurul lucru necesar” pentru mine. Dar, în continuare, nu focalizam această credință la obiectivul ei corect: căutam să am numai credință în Dumnezeu, nu credință în sau prin Hristos. Din nou, nu știam că nu am acea credință, ci mă gândeam că nu am suficient din ea. Dar, de îndată ce am ajuns la Londra, Peter Bohler era acolo, pregătit pentru mine de Dumnezeu, și mi-a vorbit clar de singura credință adevărată în Hristos. Mi-a spus că întotdeauna are două roade: „stăpânire asupra păcatului și pace constantă în simțământul iertării”. Eram destul de uimit și am privit acest lucru ca pe o nouă Evanghelie. Știam că, dacă aceasta era adevărat, era clar că eu nu aveam credință. Dar nu eram dispus să fiu convins. De aceea, l-am contrazis cu toată puterea mea și am încercat din greu să îi dovedesc că credința poate fi prezentă fără aceste două roade și, în special, că poate exista fără simțământul iertării. Erau multe pasaje care spun contrariul la ceea ce credeam eu, dar mult timp am fost învățat să le explic altfel. Mai mult, puteam să văd foarte clar că nimeni nu putea să aibă un așa simțământ al iertării și să nu îl simtă. Eu nu o simțeam, așa că, dacă nu exista credință fără acest simțământ al iertării, îmi era clar că toată pretenția de a avea credință trebuia aruncată imediat.

Când m-am întâlnit din nou cu Peter Bohler, a fost de acord să rezolvăm disputa folosind autoritatea pe care doream eu să o folosim, învățătura Scripturii și experiența personală. Prima dată, am consultat Scriptura. Dar, când am pus la o parte ideile oamenilor și am luat în considerare doar cuvintele lui Dumnezeu, comparându-le, străduindu-mă să înțeleg pasaje vagi folosind pasaje mai clare, am descoperit că toate mărturisesc împotriva mea și am fost forțat să mă refugiez în ultima mea apărare. Am început să argumentez că, dacă interpretăm Scriptura în mod literal, atunci vom avea o problemă, pentru că vom găsi că experiența noastră nu a fost niciodată în armonie cu Scripturile. Mai departe, nu puteam să accept că era adevărat, până când nu găseam niște martori vii. El mi-a răspuns că putea să îmi arate astfel de martori oricând dacă doresc asta și în consecință, următoarea zi a venit cu alți trei, toți mărturisind, pe baza propriei lor experiențe, că o credință vie și adevărată în Hristos vine împreună cu un simțământ al iertării pentru toate păcatele trecute și eliberare din toate păcatele prezente. În mod unanim, au spus că această credință este un dar, darul gratuit al lui Dumnezeu și că, în mod sigur, o va oferi oricărui suflet care o caută cu sinceritate și perseverență. Atunci, am fost pe deplin convins și, prin harul Lui, m-am hotărât să o caut până la sfârșit. Aceasta o făceam prin:

- renunțare absolută la toată dependența, fie totală, fie parțială, de faptele mele sau neprihănirea mea, pe care îmi sprijinisem toată speranța mântuirii din tinerețe, cu toate că nu o cunoscusem;

- pe lângă celelalte mijloace ale harului, m-am rugat continuu pentru acest lucru și anume, îndreptățirea, credința mântuitoare, o întrebuițare deplină a sângelui lui Hristos vărsat pentru mine, încredere în El, ca Hristos al meu, ca singura mea îndreptățire, sfințire și răscumpărare.

Am continuat astfel să o caut (cu toate că am descoperit în mine o indiferență ciudată, slăbiciune, răceală și reveniri frecvente în păcat), până în ziua de miercuri, 24 mai. Cred că era în jur de ora 5 dimineața, când am deschis Noul Testament la aceste cuvinte: „Ne sunt date făgăduințe nespuse de mari și scumpe, ca voi să fiți părtași de natură divină” (2 Petru 1:4). Imediat ce am ieșit, am deschis la aceste cuvinte: „Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu”. După-amiaza, am fost rugat să merg la St. Paul. Imnul era „Din adânc am strigat către Tine, Doamne; Doamne, ascultă-mi glasul. Urechile Tale să audă glasul plângerilor mele. Dacă vei fi foarte sever să notezi ce este făcut rău, cine poate să rămână? Căci la Tine este milă, de aceea ești de temut. O, Israel, încrede-te în Domnul: căci la Domnul este îndurare și răscumpărare abundentă. Iar El va răscumpăra pe Israel din toate păcatele lui”.

Seara, am mers fără să vreau la o întâlnire religioasă unde cineva citea articolul lui Martin Luther, numit „prefață la epistola către Romani”. Cu un sfert de oră înainte de 9, în timp ce descria schimbarea pe care Dumnezeu o lucrează în inimă prin credința în Hristos, mi-am simțit inima încălzită în mod ciudat. Am simțit că mă încred în Hristos, doar în Hristos, pentru mântuire. Și o asigurare mi-a fost dată, că El mi-a îndepărtat păcatele, chiar ale mele, și m-a mântuit din legea păcatului și a morții.

Am început să mă rog cu toată puterea pentru toți aceia care, în mod disprețuitor, m-au folosit și persecutat. Apoi, am mărturisit pe față tuturor de acolo ce am simțit în inima mea. Dar, imediat diavolul a sugerat: „Aceasta nu este credință, pentru că unde este bucuria?” Atunci am învățat că pacea și biruința asupra păcatului sunt două lucruri care întotdeauna vin când avem credință în Conducătorul mântuirii noastre. Cât despre marea bucurie care, de obicei, vine la început, mai ales în cei care au plâns mult, Dumnezeu o dă uneori, iar alteori o păstrează, după sfatul voii Lui.

După ce m-am întors acasă, am fost mult lovit de ispite; dar am strigat, și ele au fugit. S-au întors din nou și din nou. De fiecare dată îmi ridicam ochii, iar El „mi-a trimis ajutor din locul Său cel sfânt”. Am descoperit că, diferența dintre această stare și cea precedentă, este că eu mă luptam, da, mă luptam cu toată puterea sub lege, la fel ca și sub har. Dar, sub lege eram uneori, dacă nu deseori, biruit; acum, sunt întotdeauna victorios.

Natura neprihănirii

David Clayton

Omul are nevoie de neprihănire

Unul dintre lucrurile de care suntem cu toții conștienți este faptul că, fără sfințire nu vom moșteni niciodată viața veșnică, nici nu Îl vom vedea pe Dumnezeu. În Evrei 12:14, Pavel spune: „*Urmăriți pacea cu toți oamenii și sfințirea, fără de care nici un om nu-L va vedea pe Domnul*”.

Toată creștinătatea știe că Dumnezeu este neprihănit, sfânt și cu totul împotriva păcatului. Chiar dacă Biblia nu ne-a spus-o, știm instinctiv că, pentru a-L vedea pe Dumnezeu, trebuie să fim neprihăniți și, de la începutul timpului, căutarea omenerii a fost de a găsi neprihănirea care califică omul pentru viață veșnică în partășie cu Dumnezeu.

Primul efort de a o găsi a fost făcut de Adam și Eva. Când au descoperit că păcatul îi făcuse nepotriviți să apară în prezența lui Dumnezeu, Biblia spune că și-au cusut frunze de smochin laolaltă și, îmbrăcându-se cu haine făcute din frunze, au încercat să se facă potriviți pentru a sta în tovărășia lui Dumnezeu. Bineînțeles, de îndată ce Dumnezeu S-a arătat, ei au știut că aceasta nu este suficient și au fugit pentru a se ascunde de prezența Lui.

Omul caută neprihănirea pe căi ciudate

Oamenii au încercat în multe feluri să obțină neprihănirea. Pe la mijlocul Evului Mediu, a existat un călugăr catolic pe nume Simeon. În căutarea lui după neprihănire, el s-a urcat în vârful unui stâlp și a stat acolo timp de treizeci și șapte de ani. Acest stâlp era de trei metri înălțime; apoi s-a mutat într-altul de șase metri înălțime, apoi la unsprezece metri și, în final, la douăzeci de metri înălțime, dorind să scape de mulțimile care veneau să îl vadă. A rămas acolo în soare, ploaie și zăpadă. I se dădea mâncare într-un coș. Iată ce spun rapoartele istorice despre acest om:

„Simeon Stâlpnicul a petrecut treizeci și șapte de ani din viața lui într-un stâlp. A mâncat cât de puțin era

posibil și a făcut tot ce a putut pentru a nu sta niciodată jos sau pentru a se întinde: se lega de vârful stâlpului pentru a adormi în picioare sau, în ocazii mai relaxate, dormea aplecându-se peste balustradă; o haină din piele, părul lung și barba reprezentau toată protecția pe care o avea ... Se ruga toată noaptea, îngenunchind des (acesta fiind singurul lui exercițiu): un martor s-a oprit și a numărat 1.244 de îngenunchieri. Dormea foarte **scurt** până în zori și era gata să salute mulțimile care se îngheșuiau în jurul lui în fiecare zi... Acest om credea că, pe măsură ce abuzul de sine este mai mare, pe atât mai mare va fi gradul lui de neprihănire și aprobarea sa în ochii lui Dumnezeu. Atât de strânsă era funia cu care se lega în jurul trupului său, încât s-a îmbibat cu carnea care a crescut în jurul ei. Viermii și-au găsit hrana în ulcerele din picioarele lui. Timp de un an, în care a stat pe un singur picior, a replicat viermilor care cădeau de pe rănile lui și a spus: „Mâncați ceea ce Dumnezeu v-a dat”.

Acestui om ciudat și ieșit din minți i s-a dat titlul de „sfânt” și, astăzi, el este numit „Sfântul Simeon Stâlpnicul”. Ce căuta el prin acest teribil abuz al sinelui? Căuta purificarea sufletului, căuta neprihănirea, o cale de a-L mulțumi pe Dumnezeu. Și ce a câștigat? Niciodată acest lucru nu l-a făcut cu un grad mai neprihănit.

În orice religie de pe această planetă, oamenii caută o cale de a găsi neprihănirea, o cale de a obține favoarea lui Dumnezeu și viața veșnică. În unele religii, oamenii se întind pe paturi de cuie, abuzând de trupurile lor pentru a-și purifica sufletele și ne întrebăm, cum pot fi oamenii atât de înșelați? Dar este oare diferit de abordarea multora dintre cei care se cheamă creștini? Pentru mulți dintre noi, chiar și lucrurile pe care le mâncăm devin o parte din căutarea noastră după neprihănire. Ne îmbrăcăm cum trebuie, mâncăm ce trebuie, ne supunem cu atenție regulilor din biserică, pentru ca astfel să devenim neprihăniți, pentru ca Dumnezeu să fie mulțumit de noi și astfel să își reverse binecuvântările. Aceste lucruri pot aduce unele beneficii, dar dacă le facem pentru a obține mântuirea, în ce fel suntem diferiți de păgâni? Faptele pot fi diferite, dar principiul este același.

Neprihănirea fariseică nu este suficientă

Unele dintre cele mai tari afirmații din Biblie au fost făcute de Isus, iar în capitolul 5 din Matei avem câteva dintre ele. Matei 5:20 spune:

„Căci vă spun, că dacă neprihănirea voastră nu o va depăși pe cea a scribilor și fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerului”.

Să ne amintim ce fel de viață duceau fariseii. Plăteau zecime din mentă, mărar și chimen, posteau de două ori pe săptămână, întotdeauna se rugau, întotdeauna dădeau ceva săracilor și dacă doreai să găsești oameni ale căror vieți erau pe dinafară neprihănite, atunci trebuia să cauți la farisei. Iar acum, Isus vine și spune: „Aceasta nu este suficient; dacă nu aveți o neprihănire mai mare, este imposibil să intrați în împărăție”. Cred că mulți dintre acei oameni se gândeau: „Aceasta este o vorbă foarte grea, dar ce să facem? Cred că trebuie să încercăm mai mult!” Isus a continuat să spună că un criminal nu este doar cel care a luat viața cuiva, ci și acela care se mânie pe fratele său fără motiv. Un om nu devine un desfrânat prin faptul că intră în patul soției altcuiva, ci doar prin faptul că are dorința sau intenția în mintea lui. În multe biserici, sunt bărbați care se gândesc la acest lucru și recunosc că nu sunt potriviți pentru cer, dar continuă să spere că, într-o zi, prin strădanii puternice și o disciplină atentă, prin reeducarea minților lor, vor fi capabili să își aducă gândurile sub disciplină și astfel să fie potriviți pentru cer. Dar să vedem ce a spus Isus la sfârșitul capitolului; El a continuat să facă lucrurile chiar și mai dificile. În versetul 48, El spune: „*Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit*”.

Ce faci atunci când citești o astfel de afirmație? Unii oameni își ridică mâinile și renunță. Dar majoritatea oamenilor din biserică spun: „Trebuie să mă străduiesc mai mult. Chiar și pentru a fi la fel de desăvârșit ca Dumnezeu, trebuie să ÎNCERC mai tare”.

A fost o vreme când m-am aflat și eu în gaura aceea, am încercat și am tot încercat. De ce? Voiam să fiu umplut cu Spiritul Sfânt, voiam favoarea lui Dumnezeu, voiam ca viața mea să fie binecuvântată ca cea a lui Enoh și am încercat mereu și mereu să trăiesc desăvârșit. Dar, în ciuda tuturor eforturilor mele, cel mai bun lucru la care am ajuns a fost speranța că, poate într-o zi, o să ajung acolo. Întotdeauna erau acest „poate” și „sper” și „Dumnezeu trebuie să facă ceva special”. Niciodată nu am fost mai aproape de acest punct, indiferent cât de tare m-am străduit.

De ce caută omul pe aceste căi greșite?

Adevărul este că mulți dintre acești oameni, care fac aceste eforturi disperate de disciplină pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu, sunt în întregime sinceri. Ei cu adevărat fac ce cred că cere Dumnezeu. Problema nu este mereu că le place să se tortureze, ci aceea că sunt într-un mod veritabil neștiutori în ceea ce privește natura adevăratei neprihăniri și cum să o obțină. Este extrem de important să înțelegem acest lucru, deoarece, dacă nu vedem cum trebuie, putem să facem cele mai strașnice eforturi și să ne trezim la sfârșit că totul a fost în zadar.

Două concepții despre neprihănire

Pentru a înțelege aceste chestiuni, să analizăm întrebarea: „ce este neprihănirea?”. Cum să o definim? Una dintre cele mai populare definiții spune: „Neprihănirea este a face ce este drept”. Mulți creștini au simțit că

această definiție este o foarte bună descriere a neprihăririi, deoarece, în 1 Ioan 3:4, Biblia spune:

„Oricine face păcat face și fărădelege: căci păcatul este călcarea legii”.

Deci, pare o chestiune de rațiune doar. Concluzionăm că, dacă păcatul este călcarea legii, atunci evident neprihănirea este opusul păcatului și de aceea trebuie să fie, simplu, ascultarea de lege. Astfel, concluzionăm că pentru a evita păcatul, pur și simplu ne oprim din a ne răzvrăti împotriva legii și pentru a obține neprihănirea, pur și simplu ascultăm legea.

Aparent, aceasta pare o concluzie logică și de fapt, cu câteva variații ușoare, acesta este principiul de bază pe care este bazată orice religie NON-CREȘTINĂ, chiar dacă în majoritatea cazurilor regulile la care trebuie să te supui sunt diferite. Realitatea tristă este că și creștinii s-au depărtat atât de mult, sunt atât de puțin cunoscători ai principiilor Evangheliei încât au îmbrățișat același principiu filosofic ca păgânii în căutarea mântuirii. Ideea de bază din spatele acestei filosofii este că a fi mântuit sau pierdut este ceva pe care îl obținem prin ce facem, prin cât de bine ne supunem.

Neprihănire în lege

Bineînțeles că, atunci când definim păcatul și neprihănirea în termenii a ceea ce facem, punctul de referință trebuie să fie legea, căci legea este standardul lui Dumnezeu prin care ne face cunoscut ce este bine și ce este rău. Dar haideți să ne uităm la ce spune Biblia, în Galateni 3:11, 12:

„Dar că nici un om nu va fi îndreptățit prin lege în ochii lui Dumnezeu este evident; căci, cel drept prin credință va trăi. Iar legea nu este a credinței; ci, omul care le face va trăi în ele”.

Să analizăm ce ni se spune aici. Cum va trăi cel drept? Spune că cel drept prin credință va trăi, dar legea nu este a credinței. Așa că evident, cel drept nu poate trăi prin lege. În căutarea neprihăririi, nu o vom găsi pe baza ascultării de lege. Versetul 21 spune: *„Este deci legea împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Ferească Dumnezeu: căci dacă ar fi fost o lege care să poată da viața, cu adevărat neprihănirea ar fi prin lege”.*

Ceea ce ne spun aceste versete este că Dumnezeu ar fi făcut neprihănirea disponibilă prin lege dacă ar fi fost posibil. Dar un asemenea lucru este imposibil și, de aceea, în căutarea neprihăririi nu ne putem raporta la lege. Mulți creștini își văd experiența lor religioasă și relația cu Dumnezeu în lumina legii. Dacă au reușit să fie ascultători de cerințele legii într-un mod rezonabil, ei simt că se află în favoarea lui Dumnezeu, dar dacă au fost neascultători, simt că se depărtează de Dumnezeu și au nevoie să asculte înainte ca Dumnezeu să îi accepte. Construind pe această temelie, ei construiesc pe ceva care nu poate să funcționeze, căci niciun om nu va fi îndreptățit prin faptele legii. Neprihănirea nu poate fi produsă de ascultarea noastră de lege, chiar dacă neprihănirea este „a face ce este drept”.

Neprihănire fără lege

Acest punct este mai departe subliniat în Romani 3:21:

„Dar acum s-a arătat neprihănirea lui Dumnezeu fără lege, fiind mărturisită de lege și de profeți”.

Observați ce spune aici. Vorbește despre neprihănirea lui Dumnezeu și spune că aceasta este FĂRĂ LEGE. O afirmație ciudată; ce vrea să spună apostolul Pavel când afirmă „fără lege”? Ceea ce spune este că există o neprihănire a cărei obținere nu are nimic de-a face cu legea. Cum este acest lucru posibil? Această neprihănire este declarată a fi neprihănirea lui Dumnezeu. Acum, dacă este „fără lege”, obținerea ei nu poate depinde de facerea noastră de bine sau rău. Gândul este continuat în versetul 22:

„Chiar neprihănirea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți care cred: căci nu este nici o deosebire”.

Aici vedem că Biblia compară două tipuri de neprihănire: neprihănirea legii și neprihănirea lui Dumnezeu care este fără lege. Este important pentru noi să recunoaștem că există o neprihănire care nu are nimic de-a face cu ascultarea de lege. Această neprihănire este declarată a fi neprihănirea lui Dumnezeu. Acum, neprihănirea legii spune: *„Omul care face aceste lucruri va trăi în ele”* (Galateni 3:12). Dar ce spune neprihănirea lui Dumnezeu? Versetul 22 ne spune că este *„pentru toți și peste toți cei care pur și simplu CRED!”* Observați, una cere FAPTĂ, FACERE. Aceasta este legea. Cealaltă cere CREDINȚĂ. Acesta este Dumnezeu.

Acest adevăr a fost în mod clar adus în experiența lui Avraam. Citim în Romani 4:3: *„Căci ce spune Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire”.*

Uimitor! Ca oricine altcineva, Avraam dorea neprihănirea. Biblia spune că L-a crezut pe Dumnezeu. Ce a făcut? Ceva s-a întâmplat în mintea lui, în atitudinea lui față de Dumnezeu și când s-a întâmplat, imediat Dumnezeu l-a socotit neprihănit. Imediat el a obținut ceea ce oamenii s-au străduit atât de mult să obțină, iar el a obținut-o numai crezându-L pe Dumnezeu.

Pavel a înțeles calea neprihăririi în mod profund și a mărturisit în Filipeni 3:6-9: *„În ce privește râvna, persecutând biserica; în privința neprihăririi care este din lege, fără vină. Dar lucrurile care erau câștiguri pentru mine, le-am socotit ca o pierdere pentru Hristos. Da, fără îndoială nu le socotesc decât o pierdere față de excelența cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu: pentru care am suferit pierderea tuturor lucrurilor și le*

socotesc gunoi, ca să Îl câștig pe Hristos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, care este din lege, ci aceea care este prin credința lui Hristos, neprihănirea care este a lui Dumnezeu prin credință”.

Aici el menționează toate faptele lui, grija lui în ascultarea de lege și spița care l-ar fi făcut unul dintre cei mai puternici urmași ai legii în Israel. Conașionalii lui l-ar fi considerat unul dintre cei mai sfinți oameni dintre iudei. El a făcut referire la aceste realizări ca la „neprihănirea care este din lege”. Dar apoi, el spune că a socotit toate acestea ca fiind nimic altceva decât o pierdere pentru a putea obține „neprihănirea care este a lui Dumnezeu” și încheie arătând cum se poate obține, și anume „prin credință”. Ideea e că există o neprihănire care nu depinde de respectarea legii și aceasta este singura neprihănire pe care trebuie să o avem.

Să luăm în considerare faptul că, de vreme ce Dumnezeu e desăvârșit, în mod absolut neprihănit, singurul tip de neprihănire pe care El o acceptă este neprihănirea desăvârșită. Pentru ca El să accepte ceva mai puțin, ar însemna că face compromis și, de vreme ce El este desăvârșit, acest lucru nu este posibil. Singura neprihănire pe care o acceptă este neprihănirea absolută.

De vreme ce El cere neprihănire desăvârșită, atunci este clar că numai Dumnezeu Însuși o poate produce. De fapt, cei care caută să devină neprihăniți prin ceea ce fac, încearcă prin eforturile lor să devină ca Dumnezeu. Această atitudine nu poate fi numită decât „ieșită din minți”. Este o nebunie ca un păcătos să încerce să producă viața Dumnezeului infinit prin eforturile lui. Dar atât de confuzi au devenit mulți dintre noi!...

Pericolul de a căuta pe calea greșită

Așadar, oricine caută neprihănirea trebuie să meargă la Dumnezeu. Singurul mod în care o poate obține este ca un dar din partea lui Dumnezeu. Cel care o caută în oricare altă parte se va epuiza și nu va obține nimic. Aceasta este ceea ce au făcut iudeii, ca națiune. Romani 9:30-32 spune:

„Ce vom spune deci? Că neamurile, care nu căutau neprihănirea, au obținut neprihănirea, chiar neprihănirea care este a credinței. Dar Israel, care căuta o lege a neprihănilor, nu a ajuns la legea neprihănilor. De ce? Pentru că ei nu au căutat-o prin credință, ci ca și când ea ar fi prin faptele legii. Căci s-au poticnit de piatra de poticnire”.

Când te gândești la acest lucru, îți vine să plângi. Cine s-a străduit mai mult ca Israel? Biblia spune că ei „căutau neprihănirea”. Asta căutau ei zi și noapte, totuși nu au obținut-o niciodată.

Dar iată-le pe neamuri. Căutau ei neprihănirea? Deloc; dar ei au auzit Evanghelia și ce au făcut? Au crezut-o și imediat ei au găsit ceea ce iudeii, care lucraseră atât de mult, nu au găsit. Credința și numai credința a fost cea care a obținut binecuvântarea neprihănilor. Trebuie să învățăm că toate bunele noastre intenții nu ne vor ajuta în căutarea neprihănilor dacă o căutăm pe calea greșită și exact aceasta ne învață experiența iudeilor.

Este legea contrară neprihănilor lui Dumnezeu?

Ce spunem noi, deci? Este legea contrară neprihănilor lui Dumnezeu? Este neprihănirea lui Dumnezeu împotriva legii? Cum poate legea să fie importantă dacă nu mă poate face neprihănit? De ce este ea necesară dacă nu am nevoie de ea ca să devin neprihănit?

Poruncile descriu caracterul lui Dumnezeu

S-a spus că poruncile lui Dumnezeu reprezintă o transcriere a caracterului lui Dumnezeu. Poate ar fi mai bine să spunem că ele sunt o expresie a caracterului lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, cele zece porunci ne spun cum este Dumnezeu și sunt o expresie a voinței lui Dumnezeu pentru oameni. Dar desigur că, dacă aceasta vrea Dumnezeu pentru noi, atunci ele trebuie să fie o expresie a ceea ce este Dumnezeu în inima Lui. O persoană integră va face numai legile pe care le consideră drepte și bune. Este evident, deci, că legea nu poate fi niciodată împotriva neprihănilor lui Dumnezeu, căci dacă într-adevăr ea este o descriere a lui Dumnezeu, o transcriere a caracterului Său, atunci ea este cu adevărat o descriere și o transcriere a neprihănilor Lui. Prin urmare, Pavel ne spune în Romani 7:12:

„De aceea legea este sfântă, iar porunca este sfântă, dreaptă și bună”.

Dar poruncile nu sunt neprihănire în ele însele. Ele nu aduc, nici nu produc neprihănirea, ci numai o descriu. Când Dumnezeu S-a coborât pe Muntele Sinai și a dat aceste zece porunci, neprihănirea nu a apărut dintr-o dată la existență, a fost numai o expresie a ceea ce dintotdeauna exista. Dumnezeu numai a descris caracterul Său și l-a așezat în cuvintele acelea.

Cu mulți ani în urmă, a trăit un om de știință pe nume Isaac Newton. Istoria spune că, într-o zi, el stătea sub un măr și un fruct i-a căzut în cap. Când a luat mărul de jos și l-a privit, o întrebare ciudată i-a venit în minte: „De ce a căzut mărul în loc să meargă în sus?” Noi putem spune „Ce întrebare prostească; merele întotdeauna cad”. Dar el era un om de știință și așa funcționează mințile lor. Și, pe măsură ce se gândea la aceasta, a realizat că asta se întâmplă mereu. Așa că a început să examineze motivul pentru care lucrurile acționează astfel și a ajuns să realizeze că există o forță în pământ care atrage totul spre el. Așa că a scris ce a descoperit și a explicat principiul de funcționare a acestei forțe, definind astfel „legea gravitației”. Astăzi, majoritatea elevilor învață despre această

lege.

O descriere nu este realitatea

Atenție însă: când Newton a făcut descrierea legii gravitației, a fost acea descriere gravitația însăși? Sigur că nu! Era numai o descriere a gravitației! Dacă o persoană vrea să găsească gravitația, trebuie să treacă de descriere. Descrierea explică ce este gravitația, dar nu poți o găsi în descriere.

Dacă poți înțelege această ilustrație, atunci vei putea înțelege ce este legea. Vei înțelege că cele zece porunci sunt o descriere a neprihănirii. Puteți găsi neprihănirea în descriere? Nu! Dacă vreți neprihănirea, trebuie să mergeți dincolo de descriere. Dacă vreți o portocală, unde veți merge? Vei căuta într-o carte sau în grădină? Trebuie să mergeți la portocal, la sursă! Dacă cineva merge la o carte și citește despre portocale așteptându-se să își satisfacă foamea în acest fel, va fi foarte dezamăgit.

Realitatea este că aceasta este confuzia pe care o au mulți creștini. Ei merg la lege, care este numai o descriere a neprihănirii și caută să găsească neprihănirea în lege. Dar dacă vreți neprihănirea, trebuie să mergeți la „pomul neprihănirii” și există un singur astfel de loc în tot universul.

Să mai analizăm încă o ilustrație. Am o fotografie de-a soției mele. Dacă se uită cineva la fotografia aceasta, poate vedea ce fel de păr are, culoarea pielii, poate să spună ceva despre felul în care zâmbește, și poate obține multe informații despre ea numai uitându-se la fotografia ei. Ar putea chiar să o găsească într-o mulțime numai datorită faptului că s-a uitat la această fotografie. Să presupunem că eu iau această fotografie oriunde aș merge, o sărut întotdeauna, o îmbrățișez. Mă vor satisface toate acestea? Bineînțeles că nu! Această fotografie este numai o descriere și îmi servește drept amintire. Dar nu este moale, nu este caldă, este ceva plat, nu poate satisface. Pentru a obține satisfacerea, trebuie să găsim lucru real.

În același fel, dacă voi căuta neprihănirea, trebuie să mergeți dincolo de descrierea găsită în lege; altfel, tot ce veți face va fi să deveniți frustrați.

Doar Dumnezeu este neprihănit

Matei 19:16, 17 evidențiază acest adevăr foarte limpede:

„Iată, unul a venit și i-a spus: Bunule Învățător, ce lucru bun să fac ca să am viața veșnică? Iar El i-a spus: De ce Mă numești bun? Bun este unul singur – Dumnezeu; dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”.

Versetul 17 ne spune că numai Dumnezeu este bun. Acesta este un adevăr absolut. Este foarte important să credem acest lucru. Isus Însuși l-a spus. De vreme ce aceasta este adevărat, ce implicații putem obține din acest adevăr? Ei bine, un lucru este sigur, și anume că, oriunde în acest univers găsim pe cineva bun, putem ști că Dumnezeu trăiește în acea persoană. Oriunde găsim pe cineva bun, am găsit viața lui Dumnezeu. Când înțelegem aceasta, imediat știm că, în căutarea după neprihănire, obiectivul nostru trebuie să se schimbe. Provocarea nu este aceea de a produce neprihănirea, căci cum aș putea produce viața lui Dumnezeu? Provocarea este să primesc viața lui Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu este bun.

Neprihănirea este o Persoană

Astfel, vedem că neprihănirea este o Persoană, că este chiar Dumnezeu. Dar bineînțeles neprihănirea este de asemenea „a face ce este drept”, deoarece Dumnezeu întotdeauna face ce este drept. Dar vom produce NOI caracterul lui Dumnezeu prin ceea ce facem? Vom produce noi neprihănirea egală cu cea a lui Dumnezeu prin eforturile noastre? Așa ceva este imposibil. Doar Dumnezeu poate fi Dumnezeu! Slăvit să fie numele Lui!

Să mergem cu gândul mai departe. Nu știm cât timp a trăit Lucifer în cer, poate că un milion de ani, poate mai mult. Dar cea mai mare parte a aceluși timp, el a fost bun. Biblia spune în Ezechiel 28:15 că era desăvârșit în căile sale, până într-o zi, când nelegiuirea a fost găsită în el. Ce a produs această nelegiuire în Lucifer? Tot ce s-a întâmplat a fost că el a ales să se despartă de Dumnezeu. De îndată ce a făcut asta, instantaneu a devenit rău, pentru că adevărul veșnic este că doar Dumnezeu este bun. Este un adevăr adânc în acel fapt simplu. Când îl înțelegem, știm de ce să ne ferim, știm ce să căutăm și știm că faptele omenești nu ne vor duce niciodată acolo.

Neprihănirea prin natură

Să considerăm o întrebare care ne va ajuta să înțelegem mai bine această chestiune: de ce face Dumnezeu ce este bine? De ce este El angajat mereu în a face ce este cel mai bine pentru creaturile din universul Său? Pentru că este ascultător de vreo regulă? Pentru că I s-a poruncit să Se comporte în acest fel? Este puțin nebunesc să ne gândim că Dumnezeu nu fură pentru că legea Lui spune să nu furi. Adevărul este că Dumnezeu nu are nevoie de o lege pentru a face ce este drept. El face ce este bun pentru că natura Lui este bună. Așa este felul Lui de a fi și, pentru că este bun, nu poate face ce este rău. Gândul de a face ceva rău este în întregime contrar naturii Lui; așa că, dacă Dumnezeu este bun și Dumnezeu trăiește în interiorul nostru, care va fi consecința? Și noi ne vom comporta într-un mod care este bun și o vom face pentru că Dumnezeu își trăiește viața Sa bună în noi.

Cum putem să obținem viața lui Dumnezeu?

Este ideea aceasta practică? Este posibil ca Cineva să locuiască în mine astfel încât propria Lui natură să Se manifeste în comportamentul meu? Este posibil ca El să locuiască într-un mod atât de complet încât nici nu mai am nevoie de reguli pentru a mă determina să fac ce este bine? Aceasta este ce spune Biblia atunci când afirmă că putem avea neprihănirea lui Dumnezeu care este fără lege. Putem fi făcuți neprihăniți primind natura lui Dumnezeu, o neprihănire care este bazată pe primirea vieții înseși, față de neprihănirea care vine prin ceea ce facem respectând regulile legii.

Avem nevoie de o nouă viață, un nou spirit, o nouă natură sau minte

Să ne amintim cum se întâmplă acest lucru. Biblia învață clar că omul este făcut din trup și spirit. Chiar dacă avem un trup păcătos, căzut, nu acesta reprezintă problema reală a omenirii. Problema păcatului stă în mințile noastre sau în spiritele noastre și citim în Romani 8:7:

„Pentru că mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună”.

Dacă trebuie să devenim neprihăniți, atunci mințile noastre trebuie să fie schimbate. Dumnezeu trebuie să găsească o cale prin care să îndepărteze natura carnală a minților noastre și să ne dea propria Lui minte, propriul Lui Spirit, cel al neprihănirii. La acel nivel interior, este posibil ca Spiritul lui Dumnezeu să Se unească cu spiritul nostru, iar noi să obținem aceeași viață pe care o are Dumnezeu. Din această cauză, respectarea legii nu o să producă așa ceva. Păzirea poruncilor nu va îndepărta natura carnală dintr-o persoană, nici nu ne va da noul spirit de care avem nevoie. Poruncile nu pot decât să afecteze exteriorul, ne pot schimba comportamentul într-o oarecare măsură, dar nu pot schimba interiorul, nu pot schimba mintea.

Pentru a primi o natură neprihănită, există o singură cale pentru om. Prin credința în darul lui Dumnezeu, el trebuie să se nască din nou, primind astfel neprihănirea lui Dumnezeu, prin primirea Spiritului Sfânt, care este chiar viața lui Dumnezeu. Aceasta este experiența prin care vechea viață este îndepărtată și o nouă viață este primită.

Acum spiritele noastre, mințile noastre sunt cele care trebuie schimbate; nu de reparări avem nevoie, ci de o nouă minte. Așa că Dumnezeu ne promite o NOUĂ minte. El spune în Ezechiel 36:26:

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un spirit nou: voi îndepărta inima de piatră din trupul vostru și vă voi da o inimă de carne”.

Din nou, El spune în 2 Corinteni 5:17:

„Așa că dacă este cineva în Hristos este o nouă creatură: lucrurile vechi s-au dus; iată, toate lucrurile au devenit noi”.

Ceea ce plănuiește Dumnezeu este să unească Spiritul Său cu al nostru. Este adevărat că eu sunt născut firesc, rob al păcatului. Dar când Spiritul lui Dumnezeu Se unește cu spiritul meu, a cui viață o am? Pavel spune: *„cel care se unește cu Domnul este un singur spirit!”* (1 Corinteni 6:17). În loc de neprihănirea prin supunerea față de lege, Dumnezeu Însuși devine viața mea! Acum nu am nevoie de poruncile legii pentru a mă determina să fac binele, căci Dumnezeu în Hristos este Cel care trăiește în realitate în mine!

Viața este transmisă numai prin naștere

Biblia spune că Dumnezeu a rânduit ca viața să fie transmisă printr-o singură cale. Dumnezeu a creat lumea într-o singură săptămână și în ziua a șasea El Și-a terminat lucrarea. Deci, când a încheiat Dumnezeu creația Sa? A fost încheiată în urmă cu șase mii de ani. Din câte știm, Dumnezeu nu a mai creat viață din nou de atunci încolo. Biblia spune că Și-a sfârșit lucrarea de creație în a șasea zi. Dar, cu toate că Dumnezeu a creat doar doi oameni la origine, astăzi sunt șase miliarde de oameni pe pământ. Cum a apărut toată această viață? A apărut prin reproducere. A fost transmisă prin naștere. Acesta este un principiu important pe care trebuie să îl înțelegem.

Există o singură cale prin care viața este transmisă, și anume, prin naștere – prin procreare. Acesta este principiul lui Dumnezeu stabilit de la început. Viața este transmisă de la unul la altul. Nu a existat niciodată un alt mod de a primi viață. Oamenii au încercat să creeze viață în eprubetă, dar au încercat să o îmbunătățească pe aceea pe care o aveau, să o înnoiască și să o susțină. Dar singurul fel în care viața a fost transmisă este prin naștere. Dumnezeu a făcut un singur om și viața de care ne împărtășim cu toții astăzi este o extindere a acelei singure vieți. Dumnezeu nu a mai creat pe nimeni după ce l-a creat pe Adam. Astfel, omenirea reprezintă acea singură viață extinsă și multiplicată de mii și milioane de ori până ajungem în punctul în care ne găsim astăzi, cu șase miliarde de oameni ce trăiesc pe pământ. Biblia învață acest adevăr în Fapte 17:26, unde spune: *„Și a făcut de un singur sânge toate națiunile oamenilor pentru a locui pe toată fața pământului și a hotărât vremuri dinainte numite și hotare locuinței lor”.*

Natura este determinată la naștere

La acest punct este un alt fapt important pe care trebuie să îl recunoaștem. Este adevărat că orice lucru viu își

primește natura la naștere. Noi ne putem schimba caracterele, dar ne putem schimba naturile? Dacă un animal se naște cățel, el întotdeauna se va comporta precum un cățel. Dacă te naști uman, întotdeauna vei fi uman. Dar dacă te naști păcătos? Este și această caracteristică de păcătos o parte naturală din natura omului? Biblia ne spune că este. Citiți ce scrie în Romani 5:19, 12:

„Căci după cum prin neascultarea unui singur om, mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur mulți vor fi făcuți neprihăniți.

De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și moartea prin păcat, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuțit”.

Aceste versete ne spun clar că acțiunile unui singur om, Adam, au afectat întreaga rasă a omenirii și a adus păcatul în experiența tuturor. De aceea a spus David în Psalmul 51:5: *„Iată, că am fost modelat în nelegiuire și în păcat m-a născut mama mea”*. Natura mea la naștere a fost aceea a unui păcătos. Cine este responsabil pentru acest lucru? Adam este cel responsabil. Eu primesc natura de la Adam, nu doar natura mea umană, ci și natura mea păcătoasă. Adevărul este că, de vreme ce ești născut cu o anumită natură, nu există decât o singură cale de a o schimba. Trebuie să te naști din nou. Așa cum deja am văzut, singurul fel în care poți primi natura este prin naștere sau prin creație! Dacă o persoană va avea vreodată o natură schimbată, trebuie să se producă prin naștere.

Puterea legii naturale

Legea naturii sau legea naturală este cea mai puternică lege din univers. Legile naturii sunt principiile fundamentale stabilite de Dumnezeu chiar de la început. Aceste legi sunt controlate de principii permanente ale științei care au impact chiar și asupra lumii spirituale. Să privim un exemplu:

Există o lege în natură care spune că întotdeauna trebuie să cazi, și anume „legea gravitației”. Dacă eu fac o lege ca, următoarea dată când cazi, trebuie să te duci în sus în loc de jos, altfel vei primi o bătaie, ce vei spune? Știi bine că vei primi bătaie după bătaie, deoarece este imposibil să cazi sus. Natura cere să cazi și tu nu ai cum să sfidezi legea naturală. O lege juridică nu poate învinge o lege naturală. Legea juridică ce spune că trebuie să cazi sus, nu poate birui legea naturală care spune că tu trebuie să cazi (jos).

Totuși, există o altă lege numită „legea aerodinamicii” prin intermediul căreia oamenii zboară. Ei sfidează legea gravitației pentru că aplică o altă lege naturală. Acum, porunca „trebuie să mergi în sus” nu va face niciodată o persoană să zboare. Tot ce va face, va fi să te frustreze deoarece nu o poți face. Dar dacă aplici o altă lege naturală, legea aerodinamicii, atunci această lege naturală te va face capabil să învingi prima lege naturală, cea a gravitației. Legea naturală este întotdeauna mai mare decât cea juridică.

Să citim un ultim pasaj care descrie planul lui Dumnezeu de a folosi legea naturală pentru a ne elibera de legea păcatului. În Romani, capitolul 7, Pavel vorbește despre un om care este fără Hristos, dar convins de nevoia lui de a obține neprihănirea. El spune: *„Găsesc deci o lege, că atunci când vreau să fac binele, răul este prezent cu mine”* (Romani 7:21).

El spune că există o lege care lucrează în el. Găsește o lege care lucrează în trupul său. Despre ce fel de lege vorbește el când afirmă „găsesc o lege”? Este vorba de o lege juridică sau de una naturală? Este o lege a naturii, bineînțeles. Pavel spune: există ceva care lucrează în mine. Acum, dacă există o regulă în natura mea, eu nu pot lupta împotriva ei. Felul în care această lege lucrează este următorul: când vreau să fac binele, mă găsesc făcând răul. În Romani 8:2, Pavel face referire la această lege numind-o „legea păcatului și a morții”. Și continuă: *„Căci mie îmi place legea lui Dumnezeu după omul dinăuntru”* (Romani 7:22.)

Care este legea pe care o place în interiorul lui? Cele zece porunci. În mintea lui vede că ea este bună și dorește să o împlinească. Aceste porunci sunt legi naturale sau judiciare? Este o lege naturală și din nou spun, o lege judiciară nu poate anula una naturală. Astfel că bineînțeles, Pavel nu poate împlini legea judiciară care îi spune să facă binele, deoarece legea naturală a păcatului și a morții lucrează în el și el descrie cât de neajutorat este, chiar dacă legea lui Dumnezeu (cele zece porunci) îi cere ascultare. Continuă, spunând: *„Dar văd o altă lege în membrele mele, împotrivindu-se legii primite de mintea mea care mă aduce în robie față de legea păcatului care este în membrele mele”* (Romani 7:23). Astfel, această lege naturală a păcatului este mai puternică decât el și, atât timp cât răspunde la cele zece porunci, el nu își poate controla acțiunile. Dar în versetul 2 al capitolului 8, Pavel descrie răspunsul la problema lui: *„Căci legea Spiritului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții”*.

Ce fel de lege este aceasta, „legea spiritului”, care există în Hristos Isus? Este o lege naturală sau juridică? Ea nu se bazează pe instrucțiuni legale. Este ceva ce există în mod natural în Spiritul lui Hristos și astfel, este o lege naturală, bineînțeles. Spiritul vieții este chiar viața lui Dumnezeu și a lui Hristos și este în natura lor să facă binele. Legea păcatului din mine spune „nu poți face neprihănirea”. Legea Spiritului vieții în Hristos spune: „nu poți face păcat”: este o lege mai înaltă. Când acea lege devine natura mea, deoarece Spiritul lui Hristos Se unește cu spiritul meu, mă eliberează de legea care mă controla înainte. Așa că următorul verset spune:

„Căci ceea ce legea nu putea face, prin faptul că era slabă prin trup, Dumnezeu trimițând pe propriul Său Fiu în asemănarea trupului păcătos și pentru păcat, a condamnat păcatul în trup” (Romani 8:3).

Legea celor zece porunci, așa cum este scrisă, constă numai din cuvinte, dar descriu o viață perfectă și este perfectă în ceea ce cere și descrie. Dar când legea mi-a spus mie, un păcătos, că trebuie să mă supun, o lege perfectă spunea unui om carnal că trebuie să facă binele. Aceasta este bine din punct de vedere al legii, dar nu și pentru sârmanul de mine. Eu sunt carnal. Nu am nevoie de instrucțiuni, lucru pe care îl dă legea, ci eu am nevoie de ajutor. Așa că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său care este neprihănirea perfectă – El Însuși, neprihănirea vie și Hristos unește acea viață neprihănită cu viața mea, astfel că viața pe care o trăiesc acum în trup este viața Fiului lui Dumnezeu. Acum eu trăiesc ceea ce legea îmi cerea. Poruncile nu mai găsesc nicio vină în mine, deoarece Hristos este Cel care trăiește în mine, în PERFECTĂ armonie cu acele porunci.

Aceasta este calea lui Dumnezeu către neprihănire. Acum înțelegem de ce trebuie să ne uităm mereu la Hristos în căutarea noastră după neprihănire și de ce orice altă metodă reprezintă o pierdere de timp. Doar viața lui neprihănită ne poate face pe noi neprihăniți. Doar aceasta ne face în stare să trăim așa cum dorește Dumnezeu să trăim, în armonie cu poruncile.

Viața lui Hristos în mine

David Clayton, Martie 2007

Nimeni nu poate defini viața. Nu știm ce este, din ce este făcută, dar știm că există. Deseori, Biblia spune că suntem o parte din trupul lui Hristos și, de asemenea, că suntem o parte din viața Sa. Biblia folosește multe ilustrații pentru a accentua aceasta. Spre exemplu, pilda viței-de-vie și a mlădițelor.

Înțelegem că aceste versete descriu o legătură reală sau una simbolică? Eu cred că ele înseamnă exact ceea ce afirmă, și asta pentru că aplic un înțeles perfect rezonabil. Faptul că adepții mișcării „New Age” au distorsionat acest adevăr și l-au schimbat într-o minciună nu neagă realitatea sa. Ei cred că noi suntem cu toții dumnezei în lăuntrul nostru, că tot ceea ce trebuie să facem este să descoperim ceea ce suntem de fapt. Dar adevărul este că noi am fost făcuți părtași vieții lui Dumnezeu. Noi suntem părtași ai vieții Sale, indiferent ce este aceasta. Noi nu putem defini aceasta, dar Biblia o numește „spiritul sfânt” care este ceva real, literal.

Nașterea din nou nu este un simplu răspuns omenesc la o motivație, ci rezultatul vieții divine care se unește cu viața omului, iar Biblia afirmă că această unire este una literală, la fel de reală ca și cea fizică dintre un bărbat și soția lui. Nu afirm că este de același fel. Una este fizică, cealaltă este spirituală; dar faptul că ceva este „spiritual” nu înseamnă că nu este real.

Nu cunoaștem multe despre lucrurile spirituale, dar cu siguranță știm suficient pentru a înțelege că acestea sunt literale, reale, și nu simbolice. Dumnezeu este duh, îngerii sunt duhuri, noi avem o latură spirituală; sunt acestea simbolice sau literale? Tot așa, Spiritul lui Dumnezeu în noi este un lucru literal care se unește cu spiritul nostru și astfel devenim într-un sens foarte literal părtași de chiar viața lui Dumnezeu.

Acest lucru nu neagă nicidecum locul Cuvântului lui Dumnezeu în viața creștinului pentru că, prin acest cuvânt, Dumnezeu ne ajută să înțelegem ce este real și adevărat. Pe măsură ce învățăm despre aceste lucruri spirituale reale, putem să credem în ele și astfel să le experimentăm. Mai mult: de vreme ce suntem numai oameni care deținem numai memoria unui om, iar atenția omului poate fi distrasă, avem nevoie să ne hrănim continuu din Cuvânt și să păstrăm aceste lucruri mereu înaintea minților noastre pentru a nu uita. Aceste realități sunt experimentate prin credință, dar credința nu poate fi exercitată decât în mod **conștient**, motiv pentru care, dacă nu ne amintim adevărul, nu putem crede adevărul și deci, nu putem trăi adevărul.

Eu nu cred în creștinismul „automat”, dar cred că acei care sunt creștini sunt cu adevărat părtași de chiar viața lui Hristos, motiv pentru care sunt o parte din trupul Său spiritual. Aceasta înseamnă că viața Sa, spiritul Său a devenit o parte din existența lor și ei au devenit o parte din a Sa, chiar dacă realitatea acestei experiențe poate fi menținută numai prin credință.

Două aspecte ale legii

Există două aspecte ale legii: legea scrisă (litera) și legea vie (spiritul sau Hristos). Cuvântul scris este la fel. Este scris. Singurul lucru pe care-l poate face este de a instrui. Nu există nicio putere în ceea ce stă scris, motiv pentru care litera omoară. Însă cuvintele vii ale legii lucrează împreună cu cele scrise în sensul că, atunci când credința este exercitată în cuvântul scris, când acesta este crezut, atunci ceea ce este scris devine o realitate în viața credinciosului prin puterea aceluia cuvânt viu (2 Corinteni 3:17).

A fi guvernat de legea scrisă este o experiență care conduce numai la frustrare. Aceasta este ceea ce Pavel susține cu mare putere. Trebuie să facem o diferență între administrarea legii și legea însăși. Un om poate fi pe deplin capabil de a-mi spune ce este bine, dar dacă el nu poate decât să instruiască, dar nu și să ajute în vederea

obținerii aceluși bun, atunci, în mod clar, el nu este persoana potrivită care să-i ajute pe cei care sunt slabi prin natură. Așadar, guvernarea legii nu este cel mai bun lucru, cu toate că legea este bună. Guvernarea spiritului este cu mult mai bună pentru că spiritul nu numai instruieste, dar ne și oferă putere.

Dacă nu credem că Spiritul este un aspect literal al lui Dumnezeu sau o extensie a vieții Sale, atunci bineînțeles că aceasta este ceva ce nu putem accepta. Dar dacă Spiritul este un aspect literal al lui Dumnezeu care Se unește literalmente cu spiritul meu (un aspect literal al ființei mele), atunci este ușor de înțeles diferența dintre guvernarea Spiritului (Noul Legământ) și guvernarea legii (Vechiul Legământ).

Când Hristos Își unește viața Sa cu a mea, eu nu sunt dintr-o dată omniscient. Eu nu cunosc toate lucrurile. Am încă nevoie de cuvânt și voi avea nevoie de acesta tot restul vieții mele pe acest pământ. Ceea ce se schimbă este natura mea. Natura mea este schimbată în mod *supranatural*. Acesta nu este rezultatul efortului omenesc, ci este un act al lui Dumnezeu experimentat prin credință. Dar, cu toate că am chiar natura și instinctele lui Hristos, nu am înțelegerea Sa, motiv pentru care nu sunt decât un nou-născut în Hristos. Numai pe măsură ce mă hrănesc din Cuvânt, voi deveni matur în cunoașterea voinței lui Hristos și în a-L reprezenta pe El în lume. Aceasta se numește creșterea în Hristos sau dezvoltarea caracterului.

Noi avem natura lui Hristos, dar natura nu este același lucru cu identitatea. Noi am fost făcuți parte din viața Lui pentru că El ne-a dat din chiar natura Sa, dar noi păstrăm încă propria noastră identitate, chiar dacă avem viața Sa. Poate dacă am putea defini mai perfect viața și spiritul, am putea fi mai capabili de a înțelege ce înseamnă aceste afirmații din Biblie.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 8 –

G.C. Bevington

Acum mă simt impresionat să vă relatez o întâmplare despre o rugăciune la care am primit răspuns și despre consecințele rămânerei lângă Dumnezeu. Participam la o întâlnire în Ohio. Locul acela a fost principalul loc în care am lucrat, spre deosebire de altele, în care nu am avut întâlniri de mare anvergură prea des. Prezbiterul care conducea întâlnirea a predicat duminică și, de asemenea, luni seara. El a vorbit foarte bine împotriva barurilor, arătând că acestea au constituit punctul de cădere pentru majoritatea fetelor și băieților. A fost o lovitură grea dată barurilor, dar bineînțeles că nu putea fi prea grea.

Atunci când am terminat cu acest mesaj, el mi-a spus: „Ei bine, frate Bevington, crezi că am lovit prea tare?”. „Oh”, am spus, „eu nu cred”. Ei bine, acest răspuns și modul în care am vorbit mai degrabă l-a șocat; el credea că am să-l încurajez. M-a privit surprins, așa că i-am explicat ce am vrut să spun: „Nu; cred că nu”, apoi am adăugat: „Tu și oamenii tăi l-ai pus pe omul acela acolo și i-ai oferit autorizație și autoritate pentru a vinde băuturile acelea diavolești. Tu, domnule, și oamenii tăi ai spus guvernului să-l așeze pe acel om acolo și să-ți vândă marfa care face bărbați și femei nelegiuți, și ai cerut guvernului să-l protejeze în afacerea lui ticăloasă”. Ei bine, n-a fost de acord cu mine. Dar am insistat că, dacă preținșii creștini, chiar și cei ai bisericii Metodiste, ar vota prohibiția, asta ar desființa toate barurile. Am spus: „Patronul barului a fost pus acolo de tine și de oamenii tăi. El își plătește taxele cu acordul tău”. Nu i-a plăcut ce a auzit, dar nu am permis ca aceasta să se interfereze cu misiunea lui. Urma să dormim împreună în același loc în noaptea respectivă, cam la o milă depărtare de locul în care el, așa cum presupuneam, dăduse o lovitură fatală barurilor.

Următoarea dimineață mi-a spus: „Înțeleg, frate Bevington, că tu ai investit neobișnuit de mult timp în rugăciune, deseori ai mers în pădure, și ai petrecut ore în rugăciune acolo. Mi s-a spus că, în general, rămâi acolo până când îți răspunde Dumnezeu. Sunt cu totul de acord cu aceasta și mi-ar plăcea și mie să am acest timp pe care să-l investesc într-o asemenea lucrare. Acum, m-am gândit că este posibil să-ți atrag atenția asupra unui caz încurcat. Toate eforturile de a-l rezolva au eșuat. Vorbesc despre familia de la care am venit ieri, o familie foarte dragă. Sunt foarte educați, foarte rafinați, studioși, atenți, se roagă; sunt cei mai umili oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Ei au un singur copil, o fiică de un caracter deosebit și iubită de toți. Acum are 17 ani, iar anul trecut a dat naștere unui copil, cu toate că este încă necăsătorită. Acest fapt a constituit o lovitură grea pentru familie; aproape că i-a zdrobit, și nici unul dintre ei nu a mai venit la biserică de 16 luni. Nu s-au lăsat convinși să mai participe, și se pare că această calamitate este mai mult decât pot ei suporta. Fata este încă acolo, îngrijind copilul, și marele necaz este că nimeni nu o poate vedea, cu excepția câtorva persoane și mama ei. Stă retrasă. Tatăl vrea să vândă proprietatea pentru că doresc să plece cât mai departe de locul care, așa cum zic ei, i-a coborât atât de

mult. Iar ceilalți fac tot ce pot pentru a preveni aceasta. „Acum, că ți-am povestit detaliile”, a spus el, „și pentru că ești obișnuit să rezolvi asemenea cazuri prin rugăciune la Tronul ceresc, am venit aici cu scopul de a te pune în temă („pentru a-ți arăta urma”, în limba engleză) și pentru ca tu să rezolvi („pentru ca tu să clarifici urma”, în limba engleză)”. Vreau să rețineți că el a folosit cuvântul „urmă”. El a spus: „Începe să mergi pe această urmă, frate Bevington, și pastorul, comitetul și cu mine te vom susține; vom fi chiar în spatele tău. Numai să rămâi pe această urmă, și nu renunța până nu clarifici chestiunea”. Toată această chestiune este fondată pe cuvântul „urmă”. Așa că, am pornit pentru a descoperi urma și pentru a mă ține de ea.

Acum, ne vom întoarce în urmă cu un an, când participam la o întâlnire aproape de Chillicothe, Ohio. Persoana cu care eram, avea câțiva câini de vânat vulpi pe care îi evalua la un preț foarte mare. Unul dintre ei era favoritul meu. Era foarte inteligent. Ei bine, într-o noapte, am auzit un schelălăit teribil, și apoi lovitură după lovitură până când nu am mai putut suporta. M-am ridicat, am mers la fereastră și am strigat: „Cine-l bate pe câinele acela așa?”. Atunci când am auzit răspunsul, am realizat că venea de la fratele care mă găzduia. Am spus: „Dar frate, de ce bați câinele în halul acela?”. „Frate Bevington, el este cel mai bun câine pentru vânătoria de vulpi pe care-l am și primesc bani de la diverse persoane pentru a le antrena câinii. Trebuia să primesc 5 dolari în seara asta, dar câinele acesta a rupt-o la fugă după urma unui iepure, și nu a realizat nimic”. „Ei bine”, am spus eu, „dar a înțeles el care era diferența?”. „Cu siguranță, și acesta este motivul pentru care îl bat”. „Dar îl va ajuta cu ceva?” „Da domnule; o să dureze mult până când se va mai lua după urma vreunui iepure”. Vă rog să rețineți că prezbiterul mi-a spus să mă asigur că rămân pe urma respectivă. Câinele acela a mâncat o bătaie bună pentru că plecase pe o altă urmă. Așadar, vedeți că, dacă nu reușeam să rămân pe urma aceea, era posibil să primesc și eu ceea ce primise câinele acela. Vă rog să rețineți aceste detalii, căci vor juca un rol important în evenimentele care vor urma.

Acum, vom reveni la urma prezbiterului. Când întâlnirea de acolo a luat sfârșit, am mers în pădure, căci aceea este școala mea. Când m-am așezat confortabil într-o scorbură, am spus: „Acum, Doamne, vrei Tu să pornesc eu pe urma aceasta? Tu îl cunoști pe tatăl copilului și toate detaliile despre istoria asta; are acest caz nevoie de o descoperire? Ce vrei Tu să fac eu în acest caz?”. Ei bine, am stat acolo câteva ore înainte de a primi lumină, dar nu am îndrăznit să ies afară din apartamentul meu. „Vei fi Tu proslăvit din aceasta?” Am repetat de câteva ori această întrebare. Problema era că eram așteptat în câteva locuri pentru întâlniri, cu toate că nu se fixaseră încă datele exacte, pentru că mereu evitam să fixez date exacte pentru debutul și finalul întâlnirilor. Lucrul acesta era mereu lăsat în grija Tatălui meu. Mulți au spus: „Dar frate, unde vei merge după ce această întâlnire se va termina?”. Singurul răspuns pe care puteam să-l ofer era: „Nu știu!”

Așa că a durat câteva ore să mă gândesc la toate aceste lucruri, unele dintre ele fiind foarte liberale în ofertele lor, iar portmoneul meu devenind cam subțire, ceea ce-i oferea un mijloc lui Satan să mă țină departe de subiect. Așadar, mi-a luat aproape 19 ore pentru a afla dacă Dumnezeu dorește să pornesc pe urma aceasta. După acest timp petrecut în rugăciune, am fost în mod clar impresionat să pornesc pe această urmă. Ei bine, a fost puțin dificil să mă urnesc și să fiu sigur de faptul că făceam ce trebuie. A durat 54 de ore pentru a mă liniști și pentru a deveni suficient de mic pentru ca Dumnezeu să Se poată folosi de mine și să mă pornească pe acea urmă.

Mulți dintre noi suntem atât de importanți, atât de mari, atât de măreți, atât de greoi, atât de stângaci, încât lui Dumnezeu Îi ia un timp până ce ne urnește, astfel încât să ne pregătească, și nu are prea multe alternative pentru a ne pune în mișcare. Trebuie să șlefuiască o mare parte din această importanță, căci El nu prea poate folosi aceasta în rezolvarea diferitelor situații. Eu am ajuns chiar în locul în care El m-a putut lua și m-a putut așeza exact pe acea urmă, spre insatisfacția mea, căci nu puteam să înțeleg care era calea, nici măcar să adulmec prezența vreunei căi pe care aș fi putut merge; dar, pentru că primisem în trecut atâtea cotonogeli datorită propriilor idei, am așteptat și, curând, am adulmecat ceva, avansând simțitor.

Să revenim la ceea ce au afirmat predicatorul și prezbiterul: „Asigură-te că mergi pe urma aceasta”. Așadar, voi face puțin uz de imaginația mea, așa cum am făcut mereu, pentru a demonstra anumite lucruri, iar în acest caz, aceasta vă va ajuta să vă clarificați toate aspectele. Toți patru mi-au spus să rămân pe această urmă, și presupun că exact lucrul acesta vroiau să-l spună. Ei făceau tot ce le stătea în putință pentru a mă conduce până la rezolvarea cazului. Așadar, acum intervine ajutorul imaginației, căci ei au spus: „Noi te vom susține”. Așadar, pe măsură ce eu înaintez pe această urmă, vă rog să vi-i imaginați urmându-mă îndeaproape: și pe măsură ce urma mă conduce prin locuri întunecate, uneori dificile de urmat, ei spun ocazional: „Ha, Bevington, mergi în continuare pe urmă?” Eu răspund: „Da, merg în continuare pe urmă și progrez, cu toate că destul de încet”. „Ei bine, continuă pe măsură ce noi te susținem; vrem să rezolvi acest caz”.

Ei bine, nu voi intra în toate detaliile a ceea ce am întâmpinat în toate cele 9 zile; dar am rămas acolo zi și noapte, fără să mănânc, doar am băut de două ori în această perioadă de timp. Mă apropiam atât de mult încât nu îndrăzneam să mă întrerup pentru a bea, cu toate că, ocazional, reveneau acele cuvinte: „Ha, Bevington, mergi în continuare pe urmă?” Bineînțeles că îi asiguram că înaintam. În cea de-a noua dimineață, când eram acolo, pe la ora 3:30, am văzut o biserică mare. Nu uitați că eram pe urma tatălui copilului. Da, era o biserică mare cu o poartă mare în față, având două scări care duceau la ea: una pentru bărbați, iar cealaltă pentru femei. Mai era câte o ușă de fiecare parte a bisericii, în partea din spate a acesteia, iar între cele două uși era o lespede din marmură lată de o

jumătate de metru și lungă de un metru, pe care era inscripționat numele bisericii și data la care a fost construită. Acum, toate aceste lucruri le-am văzut având ochii închiși, pe când mă găseam la 14 mile de locul respectiv; și acolo mă conducea urma.

Atunci mi s-a făcut foarte foame, pentru prima dată în timpul celor 9 zile și nopți; așadar, m-am ridicat și am descoperit că eram foarte slăbit, chiar extenuat. A trebuit să mă frec puțin înainte de a mă ridica, dar am reușit să ajung înapoi la casa unde fusesem anterior. Ei nu au știut unde fusesem, așa că am întrebat: „Soră, există o asemenea biserică?”, oferindu-i o descriere detaliată a ceea ce văzusem. „Da, este biserica noastră de aici, o frumoasă biserică și o adunare puternică. De ce, ai fost acolo?” „Ei bine ... Da, am văzut-o”. „Ei bine”, a spus ea, „m-am întrebat unde ai fost” (geamantanul meu era acolo). „Da, noi mergem deseori acolo pentru că nu sunt decât 14 mile, iar drumul este bun. Sunt oameni deosebiți acolo, dar...” și s-a oprit, și-a mușcat buzele și a schimbat subiectul. Ei bine, eu știam ce era în mintea ei. Apoi m-a întrebat: „Când ai fost acolo?”. Am spus: „Tocmai am venit de acolo”. Lucrul acesta a încurcat-o, căci era numai 6 dimineața. Așa că i-am povestit ceea ce mi-au spus prezbiterul și celălalt oficial și că urma m-a condus la acea biserică. Dintr-o dată am văzut că era șocată, căci avea puțină încredere în mine, dar chiar și aceasta a fost spulberată chiar în clipa aceea, pentru că ceea ce îi spusese era cea mai mare prostie posibilă.

Acum vreau să revin la scorbura unde am văzut, pe lângă biserică, un drum din spatele bisericii, care cobora pe o pantă până la un gard, unde era un crâng în mijlocul căruia se găsea un izvor. Am văzut toate acestea chiar acolo și i-am povestit despre ele. „Da”, a confirmat ea, „toate sunt acolo”. Eu nu mă apropiasem niciodată mai mult de 14 mile de acea biserică. Apoi i-am povestit despre acea minunată predică pe care o ținușe prezbiterul împotriva barurilor, și despre modul în care trebuie ca totul să fie demascat, căci toată această problemă începuse în bar. S-a uitat la mine consternată și a spus: „Ei bine, frate Bevington, chiar crezi că toată această rușine a fost provocată prin acea biserică?” Nimeni nu fusese vreodată în stare să adune vreo informație despre unde sau cine a făcut toate acestea. „Da, doamnă, așa a fost, după cum Domnul mi-a arătat”. „Oh, nu pot să cred”. „Ei bine, eu nu pot schimba nimic”. „Dar ce poate fi făcut? Niciodată nu vor băga în seamă un asemenea raport împotriva vechii biserici. Va trebui să renunți la asta; nu mai spune nimic despre asta, și ai face mai bine să pleci de aici până când nu se află ceva”. Am spus: „Nu, nu pot renunța, căci cei patru m-au avertizat să rămân pe această urmă”. „Ei bine”, a spus ea, „pastorul acelei biserici este în apropiere, la numai 5 mile, pentru a vizita un membru care tocmai s-a mutat aproape de biserică. Crezi că e bine să vorbești cu el înainte de a merge acolo? Dacă vrei, atunci îl trimit pe băiatul nostru să-l aducă aici cu trăsura”. „Da, mi-ar plăcea”. Așa că băiatul a plecat.

Pe la ora 15 a sosit pastorul. S-a mirat de cele auzite, a dat din cap sfidător și a spus: „Nu voi accepta cu niciun chip așa ceva”. „Ei bine, trebuie să accepți, fie că vrei sau nu”. S-a ridicat și a spus: „Domnule (nu mi-a spus frate, ci a spus sarcastic domnule), tu ai văzut această biserică sau altcineva ți-a istorisit asta, și acum vrei să aduci această teribilă calamitate peste zidurile ei pure, nepătate. Domnule, nu ar trebui să faci așa ceva, și mai mult decât atât, domnule, vreau să pleci de aici; și dacă nu ai bani, te voi conduce la tren și îți voi da bani până când vei putea plăti, și dacă nu vei fi în stare să plătești, nu va fi nicio problemă”. Am spus: „Îți amintești ceea ce tu și ceilalți trei ați spus, că mă veți sprijini cu toții și că eu trebuie să merg pe urma asta? Îți amintești de asta?” Atunci a plecat, a condus 44 de mile ca să-l aducă pe prezbiter pentru a-l pune „pe fixistul ăsta acolo de unde nu va mai aduce un asemenea reproș în biserică!”. Mă etichetaseră ca fiind o adevărată unealtă pentru despărțirea bisericilor.

Așadar, ziua următoare au venit cu toții - pastorul, prezbiterul și comitetul - toți denunțându-mă, cu excepția prezbiterului; nu părea că are prea multe de spus, și am văzut că lui i se părea posibil să fie adevărat ceea ce spuneam, cu toate că îi era greu să creadă. Mi-au dat 24 de ore pentru a pleca din ținutul acela. Ei bine, mă obișnuisem cu amenințările - amenințări cu ouă stricate, ciomege, smoală cu pene, închisoare, aziluri, gropi și chiar biciuiri. Așa că nu am fost foarte înspăimântat și nu am făcut niciun gest de a-mi împacheta lucrurile, așa cum mi-au poruncit. Atunci au spus: „Nu te pregătești să pleci?”. Am spus: „Nu mă voi grăbi prea tare; va trebui să aștept să primesc ordine de la Domnul”. Pastorul s-a ridicat și a spus: „Iată ordinele pentru tine”. Am spus: „Va trebui să aștept să-mi vorbească Domnul, și când El îmi va spune ‚Pleacă!’, voi pleca, dar nu înainte de asta”. Cei trei au spus: „Niciodată nu vor fi răspândite asemenea rapoarte despre această veche piatră de hotar”. Ei bine, pentru prima dată, prezbiterul a vorbit și a spus: „Frate Bevington, este posibil să fie adevărat; și să presupunem că noi vom admite că este adevărat, nu ar fi mai bine să renunțăm, iar noi îți vom plăti drumul până la următoarea ta destinație?”

„Ei bine”, am spus, „voi mi-ați spus să mă țin de urma aceea, și dacă aș face cum îmi spui, atunci pentru mine s-ar ridica întrebarea: ce ai făcut? Te-ai ținut de urma aceea? Ar trebui să mint spunând că am pierdut-o. Ceea ce s-a întâmplat, s-a consumat acolo, în acel crâng, într-una dintre întâlnirile voastre sociale”. I-am spus prezbiterului: „Îți amintești de predica pe care ai ținut-o împotriva barurilor?” „Da”. „Ei bine, tu ai spus că fiecare crimă care are originea într-un bar trebuie să fie denunțată, iar patronii barurilor trebuie să fie trași la răspundere pentru ea, că ei trebuie să fie învinovați pentru ea. Acum, atunci când o fată își pierde virtutea într-o și printr-o biserică, este mai puțin o crimă și o mai mică rușine numai pentru că totul a fost făcut printr-o biserică?” „Ei bine, trebuie să recunoaștem că această crimă este tot atât de oribilă în ambele cazuri, dar nu ar trebui făcută public

aici”. Am spus: „Dacă o față este ruinită în și printr-un bar, atunci mergi hotărât la patronul barului, dar dacă același act este comis de și printr-o biserică, atunci trebuie să se păstreze tăcerea. Oh, consecvență, ești atât de prețioasă! Eu nu pot să păstrez tăcerea despre asta. Eu m-am rugat 9 zile în pădure pentru acest caz”. „Ei bine”, au spus ei, „nu poți dovedi nimic, pentru că ea nu îngăduie nimănui să o vadă”.

Ei bine, i-am lăsat și am plecat în pădure, în locul în care fusesem înainte și am spus: „Acum, Doamne, Tu ai îngăduit ca eu să merg până aici, și acum am venit să Te rog să-mi îngădui să mă întâlnesc cu fata aceea și să aud întregul adevăr de la ea”. O propoziție destul de lungă, dar asta pentru că ea nu îngăduia nimănui să o vadă. Ei bine, mi-au trebuit 72 de ore să îndepărtez de la mine tot ceea ce îmi distrăgea atenția și să mă liniștesc. ... După ce m-am luptat vreme de 72 de ore și am alungat tot iadul, m-am liniștit și m-am văzut pe mine însumi apropiindu-mă de casă prin spate, coborând dealul, traversând un râu mic și urcând un dâmb până la gardul unei grădini. Apoi m-am cățărât pe gard, am traversat grădina, am trecut printr-o poartă și am ajuns la intrarea din spate. Am ciocănit la ușă și când aceasta s-a deschis, era mama unui bebeluș care m-a invitat înăuntru.

Toate aceste lucruri le-am văzut în rugăciune, acolo în pădure. Așa că, m-am ridicat și am alergat direct pe calea care m-a condus prin toate cele pe care le-am enumerat mai sus. Am ajuns apoi pe sprânceana dealului, am văzut casa, cărarea care ducea la crâng și de acolo în grădină. M-am oprit, m-am așezat după un copac și mi-am vărsat inima în recunoștință față de binecuvântatul meu Conducător. L-am lăudat că mi-a oferit privilegiul de a depăși toate eforturile oamenilor. Atunci am știut că totul era rezolvat și totul s-a derulat exact cum am descris: mama bebelușului mi-a deschis ușa, m-a invitat înăuntru și mi-a oferit un scaun în bucătărie. Ei bine, văzând că sunt străin, a fost stânjenită și a chemat-o pe mama ei. Mama a intrat și a fost surprinsă să mă găsească cu fiica ei, dar mi-a oferit o strângere de mână călduroasă. Amândouă au izbucnit în plâns și am tot plâns vreme de vreo 30 de minute. Nu se putea auzi nimic în afară de suspinele adânci; nu a fost rostit niciun cuvânt. Am plâns și eu, căci puteam să văd ce însemna totul pentru cele două inimi prețioase.

În timp ce eram acolo, stând în tăcere și revenind la realitate, a venit și tatăl. A înțeles imediat situația și a îmbrățișat-o pe fiică, o altă scenă călduroasă, apoi mi-a dat mâna. Lacrimile îi curgeau și tremura tot, până ce și eu am început să tremur. Am plâns de parcă inimile ni se sfâșiau. Am simțit că nu fusesem niciodată sub o influență atât de sfântă, de pură ca cea din bucătăria acestei familii! Se părea că zdrobitoarea povară care îi apăsa, se transfera asupra mea. Nu-mi amintesc să fi simțit asemenea dureri în inima mea ca atunci. Am plâns din nou și din nou cu toții, și părea că nu ne vom opri niciodată. Vroiam să merg în hambar, dar părea că sunt reținut de o putere nevăzută. Oh, cititorule, binecuvântatul Duh Sfânt era acolo, în mijlocul acelei rușini. Oh, era atât de minunat! Am simțit că eram ținută de brațele Sale veșnice; atât de reale erau aceste brațe în jurul nostru, încât am spus printre suspine: „Oh, dragii mei, Dumnezeu este aici; El ne ține pe brațele Sale!” Auzind aceasta, tatăl m-a lăsat de mână, a căzut în brațele soției sale, s-au așezat împreună pe sofa și au izbucnit amândoi într-un plâns pe care nu-l voi uita niciodată.

Oh, cititorule, abia că pot scrie aceste rânduri, căci și acum plâng când îmi amintesc de această scenă. Dar a trebuit să întrerup îndelunga tăcere. Am spus: „Dragii mei, El ne ține pe brațele Sale chiar acum, da, acum. Oh, acum ieșim din îngrozitorul întuneric care a atârnat asemenea morții în ultimele 17 luni”. Am început să-L laud pe Dumnezeu, iar mama fetei s-a ridicat și mi-a strâns mâna, plângând de bucurie, și apoi și-a trecut mâna prin părul alb. Oh, niciodată nu am văzut un păr alb care să arate atât de frumos ca atunci când a stat acolo, cu chipul radiind de slava cerului. A spus: „Știu că ești un om al lui Dumnezeu. Tu ești singurul care a intrat în această casă în ultimele 17 luni”. Tatăl a spus: „Să ne așezăm”, și așa am făcut. Mama bebelușului s-a ridicat și era atât de frumoasă, nu la înfățișare, căci nu avea ceea ce lumea ar numi o față frumoasă; dar prindeam câteva raze ale ființei sale interioare, atât de umilă, plină de iubire, și mi-a povestit totul de la început până la sfârșit.

În timpul acestei întâlniri, tatăl fusese foarte ocupat cu munca la câmp, și nu a putut s-o însoțească, și nici mama; dar șapte fete drăguțe au venit și i-au rugat cu insistență să-i dea voie fetei să meargă. Ele au spus: „Vom merge toate, vom rămâne împreună și vom reveni acasă împreună. Vom avea grijă una de alta”. Atunci, tatăl și mama și-au dat acordul și fetele au plecat. Dar, pe măsură ce băaturile ușoare și prăjiturile au început să fie împărțite, agitația a crescut, s-a pus un premiu de 20 de cenți pentru cea mai frumoasă față, toți s-au împerecheat și au plecat. Și fata împreună cu restul.

După ce au mâncat, băiatul care o însoțea a sugerat să meargă împreună până la izvor și să bea apă. Fetei nu i-a sunat bine, dar, în final, a căzut de acord, pentru că el i-a promis că vor reveni în câteva minute. Când se apropiau de izvor, tânărul a spus: „Nu s-au mai ținut cursuri aici de mai mult timp și este posibil ca apa să nu fie chiar bună. Pentru că trec pe aici în fiecare zi, obișnuiesc să beau, dar medicul mi-a spus că ar trebui să fiu precaut; așa că mi-a dat praful acesta pentru a curăța apa, și îl vom folosi și acum”. I-a dat ei să bea prima și a spus că asta a fost ultimul lucru pe care l-a știut până a doua zi dimineață când s-a trezit în patul ei. Cât timp a povestit toate acestea plângea cu capul plecat. În cele din urmă, a privit în sus și a spus: „Mă întreb cum s-au întâmplat toate acestea! Nu pot să mă mai întâlnesc nici cu cea mai bună prietenă”. „Oh”, a spus, acoperindu-și urechile, „este un vis; ce am făcut?” Părea dezorientată, dar a continuat: „Ți-am povestit tot, tot ceea ce am spus vreodată, chiar și părinților mei iubiți care au stat în mod nobil lângă mine în căderea mea”. Și atunci a căzut în brațele mamei ei.

Oh, cititorule, ce scenă! Mi-aș dori să fiu capabil de a o descrie! Ea a spus: „Oh, asta este o taină!” Tatăl s-a ridicat și a cuprins-o în brațe, apoi a spus: „Fiică, nu este niciun mister; Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele și ale mamei tale trimițând aici pe acest om al lui Dumnezeu pentru a se ocupa de această problemă”. Apoi m-au întrebat cum se face că ajunsese acolo. Atunci le-am povestit tot ceea ce mi se povestise, cum am petrecut în pădure 9 zile, apoi despre cele 73 sau 74 de ore, cum am văzut cărarea și cum am urmat-o până în bucătărie. Ei bine, cât credeți că a durat totul? A durat 11 ore până când am terminat conversația din bucătărie. Era aproape de miezul nopții. Ei mi-au oferit un pat bun, și vă spun că l-am apreciat foarte mult, căci petrecusem 303 ore fără niciun pat și fără să am ceva de mâncat. Următoarea dimineață m-am bucurat de o mâncare de țară delicioasă. Cu toții s-au minunat de măreția și acuratețea lui Dumnezeu.

De atunci, mai mult ca altădată, am luptat împotriva acestor întâlniri sociale, am avut de suferit deseori pentru poziția pe care am adoptat-o, dar am trecut prin toate și, acum, sunt mai hotărât ca niciodată să iau atitudine împotriva lor. Îmi amintesc că, odată, a trebuit să merg 62 de mile și să car o valiză grea, numai datorită poziției pe care am avut-o împotriva acestor întâlniri sociale. Voi spune predicatorilor: luați poziție vehementă împotriva lor. Strigați tare, nu cruțați nimic, ridicați-vă vocile împotriva lor; tunați împotriva lor oriunde mergeți. Să ne ridicăm ca unul, să lovim șarpele chiar în cap. Ei bine, familia a vândut, curând după aceea, proprietatea și s-au mutat în nordul statului Michigan... Am mai întâlnit-o pe fată încă o dată, la întâlnirea din Cincinnati și avea încă o experiență deosebită.